

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Syntagmata Theologica Sive Principalis Theologiæ Tractatus

Lourenço, Agostinho

Leodii, 1694

Sectio VII. Utrùm præcesserit causa reprobationis positivæ ex parte
reprobi ?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80131](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80131)

reprobatio virtualis à gratia congrua; nam sicut non potest intendi finis sine virtuali electione mediorum; neque possunt eligi media sine virtuali intentione finis; ita etiam non potest negari electio ad finem formaliter, quin virtualiter logicè negetur electio ad media; neque potest negari formaliter electio ad media, quin virtualiter logicè negetur intentio finis; sicut enim positio est causa positionis, ita etiam negatio est causa negationis; sed ut detur negatio electionis ad gloriam, sive reprobatio negativa à gloria quæ est finis, non fuit causa motiva ipsam originale; ergo neque sic erit, ut detur negatio electionis ad gratiam congruam, sive reprobatio negativa à gratia congrua, quæ est medium.

Confirmatur secundo, quia peccatum originale fuit æqualiter in omnibus hominibus, tam electis, quam non electis, sive reprobis; sed in electis, imò & in reprobis, quibus fuit dimissum, non fuit causa istius reprobationis negativæ à gratia congrua, neque à gloria, ut patet ex supra dictis; ergo &c.

Oppositum tenent P. Soar. lib. 5. de prædest. cap. 5. n. 9. Soto ad Rom. 9. Driedo de concord. liber. arbit. p. 1. cap. 4. memb. 1. P. Bellarm. lib. 2. de grat. cap. 16. P. Valent. 1. p. 9. 23. punct. 3. quos citat, & sequitur P. Ruiz d. 14. sect. 3. n. 23. P. Alarcon tract. 4. d. 5. cap. 3. n. 8. Lezana d. 12. q. 5. & alii apud citatos: pro quibus: Obijcies 1. D. Aug. loquens de Jacob, & Esau sic ait: *Esau Deus odio habuit propter originale peccatum*; ergo ponit causam reprobationis illius in ipso originali. Respondeo negando consequentiam: nam alibi inquirendo causam hujus reprobationis, ad solam Scientiam Divinam confugit dicens: *Si dicas, non ut erat melius ambos liberare? Dico ò homo, tu quis es, qui respondas Deo?* Unde ibi non assignavit causam reprobationis negativæ Esau peccatum originale; alioqui cum hoc esset utrique commune, uterque esset reprobatus, & non benè de solo Esau diceret: *Esau Deus odio habuit*; sed supposita hac reprobatione ex mera Dei voluntate, cum Esau non esset electus ad gratiam, sicut Jacob, ideoque maneret in peccato, inde iuste dixit, quod Deus cum odio habuisset.

Obijcies 2. Peccatum originale de se erat sufficiens causa ad causandum illam reprobationem à gratia congrua; ergo ita fuit de facto. Respondeo ad antecedens, esse quidem causam sufficientem; non tamen necessariam, ut ipsi Adversarii fatentur, & patet ex prædestinatis, qui illud contraxerunt; & tamen non fuerunt reprobi à gratia congrua; sicque de facto talis causa non fuit, ut patet ex dictis.

Obijcies 3. Peccatum est tantum malum, ut Deus illud non permitteret, nisi in poenam alterius peccati; sed ante illud primum non apparet aliud actuale, ratione cuius Deus permitteret ipsum primum, & negaret gratiam congruam; ergo causa negationis gratiæ congruæ, sive reprobationis negativæ ab illa, fuit ipsum peccatum originale. Respondeo negando majorem; nam in Angelis non præcessit aliud peccatum, neque actuale, neque originale; neque etiam in primis parentibus, quando primum peccatum commiserunt; & tamen Deus permittit eorum peccata, negando eis illa auxilia congrua, sive non eligendo illos ad gratiam congruam; cù ergo non ita faceret, etiam supposito originali? Præsertim, quia quando eos non elegit, adhuc non videbat illa opera bona in esse absoluto, per quæ aliquibus dimittendum

erat originale, ut propter illa ex tali peccato hos non reprobareret à gratia congrua; illos autem maxime.

Obijcies 4. Peccatum originale, adhuc dimissum, manet causa sufficiens poenæ temporalis, nempe doloris, infirmitatis, mortis, & similibus; sed inter has numeratur etiam illa non electio ad gratiam congruam; ergo tale peccatum omnibus non prædestinatis potuit esse causa illius non electionis. Respondeo negando minorem cum P. Herice, P. Alarcon, & aliis: Primò, quia si remissio illo peccato, adhuc homo propter illud maneret dignus ea reprobatione, adhuc ex illo remaneret, quod hominem retardaret ab ingressu Cæli; hoc autem est contra Trid. sess. 5. de peccato origin. ubi id omnino negat. Secundo, quia cum per remissionem ipsius peccati infundatur gratia, & per hanc maneat homo dignus vitæ æternæ, consequenterque auxiliis efficacibus, quibus illa comparatur, non potest adhuc per illud manere dignus reprobatione ab ipsis auxiliis; cum hæc condignitates sint contrariæ. Ex quibus patet hujusmodi reprobationem non esse poenam, neque inter illas poenas numerari, sed provenire ex mera Dei libertate, & sine aliqua culpa, sive causa ex parte reprobi.

SECTIO VII.

Virum præcesserit causa reprobationis positivæ ex parte reprobi?

Ico 1. Datur causa reprobationis positivæ ex parte reprobi: Ita Doctores supra citati n. 51. & infra citandi n. 107. Probatur primò ex supra dictis à n. 51. & ex infra dicendis à n. 107. Secundo, quia reprobatio positivæ est actus quidam iudicii per modum sententiæ prolatus; sententia autem, ut sit iusta, qualis debet esse in Deo, nunquam profertur sine culpa; ergo &c.

Dico 2. Nullum peccatum, sive originale, sive personale, quod in mortis instanti est remissum, censetur causa reprobationis positivæ. Ita communiter Doctores. Probatur, quia quod est causa reprobationis positivæ, est etiam causa damnationis æternæ; siquidem reprobatio positivæ præter exclusionem à regno desert ipsam damnationem, sed nullum peccatum, postquam est remissum, relinquit dignitatem poenæ æternæ, ut definit Trid. sess. 5. cit. ergo neque est causa reprobationis positivæ.

Dico 3. Peccatum originale non est causa reprobationis positivæ in omnibus qui damnantur. Est etiam communis inter Doctores. Probatur primò, quia Angeli de facto fuerunt damnati; & tamen nullum habuerunt peccatum originale; ergo &c. Secundo, quia originale pluribus hominibus reprobis fuit dimissum; ergo neque partialiter, neque totaliter potuerunt esse reprobi propter illud; consequenterque originale non fuit causa eorum reprobationis positivæ. Neque obstat, quod originale fuerit fons, & radix peccatorum, & utaliqui voluerunt, etiam negationis auxiliorum efficacium: non, inquam, obstat, ex hoc enim solum colligitur, fuisse causam remotissimam, imò potius occasionem tantum removens prohibens.

Dico

106. Dico 4. Nullum peccatum, etiam actuale, quod non conjungitur cum morte hominis, est causa reprobationis positivæ illius. Ita Doctores citati, & infra citandi. Probatur primò, quia tunc censetur Deus habere voluntatem positivam reprobandi aliquem, quando cessat à voluntate illa generali salvandi illum; sed propter quodcumque peccatum prævisum ante mortem non cessat Deus ab illa voluntate; siquidem quandiu homo vivit semper ei dat auxilia sufficientia ad salutem; ergo non censetur habere voluntatem positivam reprobandi illum propter tale peccatum. Secundo, quia plures electi, quandiu vixerunt, plura commiserunt peccata non finalia; & tamen propter illa sic prævisa ante mortem non fuerunt positivè reprobat; alioqui non salvarentur, aut decretum Dei efficax frustraretur; ergo propter nullum peccatum prævisum ante mortem Deus positivè reprobatur.

107. Dico 5. Peccatum, sive peccata finalia in adultis sunt causa reprobationis positivæ. Ita communiter Doctores. P. Bellarm. lib. 2. de grat. & liber. arbit. cap. 16. & lib. 2. de amiss. grat. cap. 12. P. Soar. 1. p. lib. 5. de reprob. cap. 3. & 6. n. 8. P. Vasq. 1. p. d. 95. cap. 5. P. Molin. in Concord. a. 5. d. 3. P. Valent. de Reprob. punct. 3. P. Less. de Reprob. sect. 6. assert. 6. P. Arrub. d. 88. cap. 2. quos citat, & sequitur P. Herice tract. 3. d. 33. cap. 3. n. 16. ubi dicit hanc sententiam pro vitili defendere Scriptores nostros Societatis JESU; oppositamque dici à Catherin. lib. 2. de prædest. horribilem, & piorum aures verberare, ipsamque Augustinum eam detestari ut impiam; & Adversariorum sententiam aliquas conclusiones habere cum doctrina Calviniana communes, ut ibi ostendit ipse P. Herice loco citato. Videat ibi Lector, nos enim ab hujusmodi censuris abstinendum judicavimus, quamdiu videmus hanc sententiam tenere Doctores Catholicos, inter quos sunt Recentiores Thomistæ Bannez 1. p. q. 23. a. 3. Zumel. ibid. d. 4. Alvarez de Auxil. d. no. & alii apud illos, quatenus defendunt, Deum ante prævisionem ullius peccati, ex se voluntate sua antecedente decrevisse excludere reprobos à regno Cælorum ad offensionem suæ Justitiæ Divinæ, contra quos jam supra egimus à n. 51.

108. Probatur primò ex supra dictis à num. 51. cit. Secundo, quia illud est causa reprobationis, quod est causa damnationis; sed causa damnationis sunt tantum peccata, & sola finalia; sicut causa salutis sunt sola merita, & hæc finalia, ut constat ex Trid. apponente hanc conditionem ad salutem in effectu consequendam, nempe, si in gratia decesserit; ergo idem dicendum de demeritis, prout sunt causa reprobationis positivæ.

109. Dico 6. Peccatum originale in parvulis à Deo prævisum ut durans usque ad mortem fuit causa eorum reprobationis positivæ. Ita Doctores communiter. Probatur, quia eadem est causa reprobationis positivæ, atque damnationis æternæ; sed illud peccatum sic prævisum in parvulis est causa damnationis; ergo etiam reprobationis positivæ. Dixi sic prævisum, quia Deus non habuit voluntatem antecedentem damnandi ipsos parvulos, donec prævidit, quod per causas naturales eveniret, eos decessuros sine remedio, & in tali peccato.

SECTIO VIII.

De effectibus Reprobationis, & qua conditiones requirantur, ut tales sint?

DIFFICULTAS 1. Quales conditiones requirantur, ut aliquid sit effectus reprobationis? Quinque requiruntur conditiones, ut aliquid sit reprobationis effectus. Patet, quia, ut supra diximus, quinque requiruntur conditiones, ut aliquid sit prædestinationis effectus; ergo etiam quinque requiruntur, ut aliquid sit reprobationis effectus; oppositorum enim eadem est ratio: prædestinatio autem, & reprobatio opponuntur, prout supra diximus. Igitur:

Prima conditio est, ut sit effectus Dei. Probatur, quia reprobatio, prout supra diximus, est actus Dei internus, & immanens, sicque idem cum ipso Deo; ergo quicquid est effectus reprobationis, est etiam effectus ipsius Dei, id est Omnipotentia illius imperata per talem actum, sive applicata.

Secunda conditio est, ut actu conducat ad æternam damnationem, aut sit ipsa poena æterna. Probatur, quia effectus reprobationis debet esse proprius reprobi, & minime communis prædestinato; sed redditur proprius reprobi per id, quod aliquo modo conducat actu ad damnationem æternam; ergo &c.

Tertia conditio est, ut procedat ex speciali Voluntate Dei puniendi, & excludendi reprobum à gratiâ, & à gloriâ. Probatur, quia reprobatio, si sit negativa, (ut multi judicant) est exclusio reprobi à gratiâ; & si sit positiva, est exclusio à gloriâ, & destinatio ad damnationem; ergo ut aliquid sit effectus reprobationis, debet procedere à tali voluntate speciali puniendi.

Quarta conditio est, ut aliquo modo pertineat ad ordinem providentiæ supernaturalis. Probatur, quia similis conditio requiritur ad effectus prædestinationis, ut diximus; sed negatio, & forma negativa videntur pertinere ad eundem ordinem; ergo sicut effectus prædestinationis, ut talis sit, debet sumi in ordine ad finem supernaturalem; ita etiam effectus reprobationis, ut talis sit, debet sumi in ordine ad exclusionem à tali fine supernaturali.

Quinta conditio est, ut debeat respicere ipsum reprobum ut causam demeritoriam. Probatur, quia effectus prædestinationis, ut talis sit, respicit Christum Dominum, ut causam meritoriam; ergo similiter effectus reprobationis, ut talis sit, debet respicere aliquam causam demeritoriam; talis autem est ipse reprobos. Scio aliquos Doctores non omnes has conditiones admittere, sicut non omnes admittunt in effectibus prædestinationis, prout supra diximus; facile tamen omnes admitti possunt, quia utrobique eadem est difficultas, & ratio. Vide supra Disp.

Difficultas 2. Utrum peccatum absolute sit effectus reprobationis? Negative. Ita communis Theologorum sententia. P. Soar. P. Herice, P. Ruiz, & alii. Probatur, quia effectus reprobationis, ut talis sit, debet esse effectus Dei, prout diximus; sed peccatum non est, neque potest esse effectus Dei; alioqui posset Deus esse causa peccati.